

Herfst in overvloed

Tekst en foto's: Roos Degheele

Veilig terug in de clubhaven

Afgelopen zomer werd ons motorscheepje van tien meter in de Antwerpse Van Cauwelaertsluis (de Royersluis was weeral gestremd) bijna gekraakt door een grote Nederlandse coaster, en eerder op de Rijn voer een enorme Duitse tanker een angstig lange tijd recht op ons af bij een inhaalmanoeuvre van een Pools cargoschip. We kwamen terug van een tocht voorbij Berlijn: zuidoostelijk de Spree op tot de ongerepte meren bij Teupitz, die keten van tien meren bij Teupitz was de eindbestemming. Ook moesten we, op het laatste stuk naar de thuishaven, nog een opstekende venijnige storm doorworstelen. Toen we daar binnenliepen waren we blij dat onze tocht van tweeënhalve maand was geëindigd zonder één schram in de polyster.

Nu moeten de reisherinneringen bezinken, we wennen aan het clubleven, ontmoeten de vrienden.

Een dag uit het leven aan boord

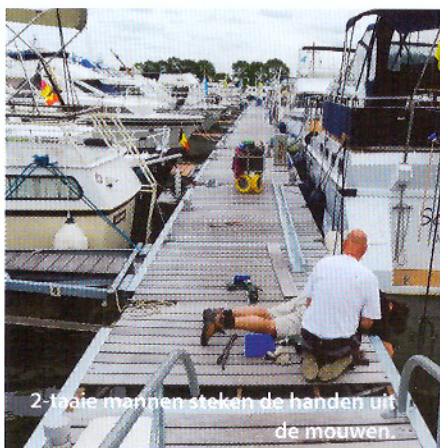
Het is vrijdag, 30 augustus, de herfst in aantocht. Een harde, gure wind jaagt grijze wolken langs het hemelgewelf. Het havenwater kleurt bijna zwart. Een felle regenbui barst los. Straks komen onze zoon en partner met twee kleinkinderen op bezoek. 'We varen niet uit met deze kledderwind. Neen. Eerst moet het beter weer worden,' zegt mijn schipper.

Voor ons nakend bezoek moet proviand worden aangeschaft. Klungelend met mijn fietslot, in gedachten verzonken over de voedingsadviezen van mijn zoon (rijst drank zonder suiker, de juiste soort noten, yoghurt met levende fermenten, kaas van schapenmelk, en zeker niets met chocolade) word ik aangesproken door Jan wiens boot op het ponton tegenover ons ligt, Jan is een van de vrijwilligers die van alles organiseren in de club.

'Kom je naar de karaoke,' vraagt hij, 'en naar het openluchtbal?'

'Oh neen,' zeg ik kortdaat en ik denk aan de stilte op de Duitse meren, gelukkig ligt onze boot aan het uiteinde van de plas en zullen we er niet te veel van merken.

Het is wennen aan de drukte in de club. Met de najaarsstormen in het verschiet wordt ons ponton gerepareerd en versterkt. De havenmeester Daniel kan met een kraan overweg, en een paar taai mannen steken

2 taai mannen steken de handen uit de mouwen.

de handen uit de mouwen.

Ook zijn er een overvloed aan ontspannende activiteiten gepland. Zoals varen voor-het-goede-doel met een barbecue achteraf. Maar wij hebben een lijst van vrienden en familie met wie we beloofd hebben te gaan varen en dat is ook een soort goed doel.

Niet meedoen met geen enkele activiteit van de club is al even erg als een boot bezitten en nooit varen. Uit collegialiteit hebben we ons ingeschreven voor de drie-daagse afsluiter van het vaarseizoen, dat is een paar uur per dag varen en achteraf uitgebreid tafelen en drank achterover slaan. Niet dat we asceten zijn geworden tijdens onze heerlijke tocht naar de onbezochte meren bij Teupitz, onderweg is het leven simpel en sober, een frisse salade op het achterdek, meer moet dat niet zijn. Bij de geplande clubactiviteiten is het schransen in een sfeer van overdaad: een vrolijke vreetpartij op zijn Vlaams met zes stukken vlees op de barbecue, en plezier maken tot diep in de nacht.

Terug van de supermarkt. Ik loop op de steiger te sjouwen met mijn aankopen en ik zie Gino leunend op een zwabber, hij monstert zijn boot. De Albatros staat al zes maanden te koop, op ons ponton liggen nog drie andere boten te koop.

'De makelaar zal ieder moment arriveren,' vertelt hij, 'om foto's te nemen en de verkoopvoorwaarden te bespreken.' Gino zucht. 'Ik had een kandidaat-koper, ik heb lang gedacht dat die man mijn boot zou kopen want hij houdt van boten, is graag op een boot maar hij wil geen eigenaar worden, en geen lid van een jachtclub,' zegt hij op treurige toon. 'Vijf minuten romantiek, en de rest ellende,' zeg ik met een grijns.

Dat is een cliché, net zoals: koop een boot en werk je dood. De tijd dat je zomaar onbezonnen ergens kunt afmeren op het water is voorbij, de Vlaamse Waterweg beheert de rivieren en kanalen zoals een parkeerwachter de straten van Gent: het is overal betalen.

Gino kijkt me aan met samengeknepen ogen. 'Ik zal de prijs nog moeten laten zakken,' zegt hij, en hij ritst zijn jack dicht tegen de kou.

De Albatros is een stevige oude boot met binnenin een prachtig mahoniehouten interieur. De vlag hangt rond de stok gedraaid als een natte slappe dweil met zwiepende punten. Verlept en verfrommeld, zo ligt alles erbij. En in dit verzopen sfeertje moet Gino de onvindbare koper weten te strikken?

'Een dromer,' zeg ik, 'je vindt vast wel een dromer die je boot koopt.' Ik wijs naar de hemel. 'De zon komt erdoor, dan ziet alles er beter uit op de foto's.'

De hemel klaart op. De wind gaat liggen, de temperaturen stijgen. Onze zoon en partner arriveren met twee kleinkinderen, stoere zeebonken zijn het, ze bezetten de boot alsof ze al jaren het schip op koers houden met een kielzog zo recht als een liniaal. We varen uit. Wiegend op een rustige deining. Ik vertel geen ijselijke verhalen over afgeknelde vingers en gebroken botten in beestachtige weersomstandigheden, wel over meeuwen die ver weg vliegen en altijd terugkomen. We zijn op de juiste koers, het jongste klimbeest moeten we in de gaten houden.

Zeebonken houden het schip op koers.